

1.

MÍT DÍTĚ JE SLOŽITĚJŠÍ NEŽ PĚSTOVAT ROSTLINY

„PO TOM VŠEM, CO PRO TEBE DĚLÁM,
SE MI TAKHLE ODVDĚČÍŠ?
ODPADÁVAJÍ TI LISTY A ROSTEŠ NAKŘIVO!
JEN POČKEJ, TO UVIDÍŠ!
NEDOSTANEŠ HNOJIVO ANI SLUNÍČKO.
BUDEŠ O TOM PŘEMÝŠLET POD SCHODIŠTĚM.
JEŠTĚ UVIDÍME, KDO TADY POROUČÍ!“

Když vašemu fíkusu žloutnou nebo opadávají listy, nedomníváte se, že to rostlina dělá naschvál, aby vás naštvála nebo z vás chtěla udělat špatného zahradníka. Vysvětlujete si to, že vám svým „chováním“ chce rostlina něco sdělit: příliš nebo málo vody, světla, hnojiva... Nedostatek či nadbytek, snažíte se pochopit, co se děje.

Dítě je zajisté složitější než pěstování rostlin, ale není komplikovanější. Jeho zdánlivé rozmary dávají najevo jeho potřeby. Nedostatek či nadbytek. A co když jeho chování není provokací, ale jistým následkem něčeho, odpovědí či reakcí na něco? Také se stává, že vidíme problém v něčem, co je naprosto přirozené. Není potřeba panikařit každý podzim, protože stromu na zahradě opadávají listy... nebo protože vaše čtyřleté dítě nesnáší prohru.

Co je to dětský rozmar?

Většina rodičů se domnívá, že děti zlobí a vymýšlí si své rozmary. Honzík odmítá pít z modrého kelímku, Anička se nechce obléknout, Toník chce jen maminku při koupání... Máme pocit, že se z nich zblázníme!

Je to vážně „divadýlko“? Je to jejich tak typické chování, pouhý rozmar, malicherný požadavek, anebo se jedná o pochopitelné jednání dané vývojem jejich mozku? Skutečnost, že kňourání malé Lucinky nás rozčiluje, je možná jen následek jejího jednání a ne záměr.

Jsme si jisti, že naše děti nad námi záměrně zkouší převzít moc: „Vidíte, jak se mi kouká do očí, když zlobí!“ To, co považujeme za důkaz, by ale také mohlo mít úplně jiný původ.

Chcete klidné, tiché, hodné děti, které nikdy nekřičí ani nepláčou? Tak to možné není. Chcete se zbavit jejich rozmarů? To možné je!

Co se děje?

Ano, něco se zajisté děje. Dítě takto nereaguje ani pouhou náhodou, ani se záměrem škodit. A tak než se rozčílíme, zeptejme se nahlas sebe i jeho: „Co se děje?“ To, že tato slova vyslovíme, nám pomůže potlačit náš obvyklý nával hněvu. Jedno je jisté, dítě se nesnaží na rodiče nalíčit past, ani je nezkouší. Nemá na to jednoduše intelektuální kapacitu. Dětské rozmary jsou ve skutečnosti, jak uvidíme v průběhu celé této knihy, odpovědi dětského mozku na situace, které jsou pro dítě příliš složité. Pojďme se tedy společně podívat, co se může u dítěte odehrávat.